

her. Det har vi ikke, vi har ikke betænkeligheder, når det drejer sig om at udvide demokratiet. Vi har også stillet forslag i Folketinget om, at man skulle lave arbejdspladsdemokrati, også på private virksomheder, selv om det var et indgreb i den frie forhandlingsret.

Når det drejer sig om arbejdsmiljø, har vi heller ikke problemer med at gribe ind. Vi ved godt, at man har det med at sige hos arbejdsmarkedets parter, at den danske model er en ren helligdom. Det bruger man, når det passer én, så er den danske model virkelig god; men jeg har somme tider tænkt på, om det er noget, man siger, når man ikke kan finde et bedre argument.

Vi har det sådan, at i forbindelse med overenskomstindgreb henviser vi ikke til den danske model, fordi den er sådan et eller andet flot noget. Nej, det er, fordi vi ikke vil have, at man griber ind i konfliktretten. Det er det, vi ikke vil have, og det er derfor, vi er modstandere af, at man griber ind i overenskomsterne. Det er konfliktretten, det er retten til at aktionere, som vi er imod at man griber ind i, men det er ikke noget med, at den danske model med arbejdsmarkedets parter er noget helt helligt. Sådan har vi det ikke.

Det er også derfor, vi gerne vil se på en række områder, hvor der er glidende overgange med hensyn til, hvad der er lovgivning, og hvad der ikke er lovgivning. På nogle områder er det ren lovgivning, og her har man ved lov fastlagt nogle ting, og bagefter udfylder arbejdsmarkedets parter rammerne inden for lovgivningen. Det gælder f.eks. arbejdsmiljø, og her er vi sandelig ikke tilhængere af, at man skal lade mere gå ud til parterne.

Vi kan altså konstatere, at der ikke er tilslutning til forslaget; men jeg vil ikke undlade at sige igen, at jeg er da glad for, at regeringen er optaget af de problemer. Jeg forstår det egentlig også sådan, at man lige så stille håber på noget og måske også synes, man er nødt til at presse på for, at tingene skal gå i en bestemt retning for pensionskassers vedkommende, både når det gælder åbenhed, og når det gælder de kriterier, de anvender, så det bliver i overensstemmelse med gældende praksis og den udvikling, at man flytter midlerne fra en snæver højest mulig forrentning til noget andet. Jeg forstår det også sådan, at når det drejer sig om åbenhed, er ministeren i hvert fald selv tilhænger af, at de udviser større åbenhed, og hvis de ikke gør det, kunne man måske forestille sig, at ministeren

på et tidspunkt følte sig kaldet til at hjælpe dem til det.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Jeg synes for det første, det var meget interessant at høre, at den danske aftalemodel var noget, SF havde til festlige lejligheder. Det tyder på, at der ofte er festlige lejligheder hos SF, for jeg kan da i hvert fald erindre, at jeg i min korte karriere herinde har hørt SF rose den danske aftalemodel, f.eks. i forbindelse med overenskomstindgrebet. Men det undrer mig noget, og under alle omstændigheder giver det anledning til spørgsmålet om, hvad man skulle sætte i stedet, hvis hr. Aage Frandsen ikke mener, den danske aftalemodel er hensigtsmæssig. Jeg har svært ved at forestille mig, at alternativet skulle være at anvende en konfliktmodel.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at hr. Aage Frandsen voldsomt kritiserede formuleringen »det højest mulige afkast«. Jeg skal bare henvise til, at hr. Aage Frandsen har skrevet om de to tidligere lovforslag, at de har til formål at sikre, at ATP giver et rimeligt afkast. Det kan godt være, at det højest mulige afkast til tider kan være vanskeligt at fortolke, men det må da være for intet at regne sammenlignet med problemet med at fortolke vendingen »et rimeligt afkast«.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kunne godt høre, at hr. Aage Frandsen ikke rigtig troede på min tilslutning og derfor vel også mente, at de pæne ord, jeg sagde om de to første lovforslag, slet ikke var alvorligt ment, men det var de virkelig.

Vi har megen sympati for de ideer, der ligger i forslagene, og jeg synes, det er betydelig bedre på dette område. Pensionskasserne er jo ikke så brede som ATP og LD, når vi snakker om indflydelse, medansvar, ansvarlighed, bæredygtighed osv., for her repræsenterer medlemskredsen jo ikke hele vælgerbefolkningen, som den vitterlig gør i ATP, men en kreds, som eksempelvis repræsenterer den fagforening, den gruppe, man er medlem af i forvejen, og hvor man har et ansvar og et skabende fællesskab på andre områder.

Der er også virkelig brug for, at nogle engagerer sig i erhvervslivet; der er brug for, at nogle – i citationstegn, for det kan godt ske, at det på lang sigt er det bedste og også giver det bedste